

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/220/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4317201077
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Vacková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4317201077.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Vackovej, a členiek senátu JUDr. Márie Malíkovej a JUDr. Lenky Halmešovej v právnej veci žalobcu: V. C. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX S. K. XXX, zastúpeného: JUDr. Vladimír Sidor, advokát so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o. so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie sumy 2.100 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 27. februára 2018 č.k. 8Csp/21/2017-71, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.100 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.100 eur od 26.10.2016 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o ktorých rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 1 ods. 2, § 7 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 písm. a), b), ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 6, § 54 ods. 1, § 39, § 517 ods. 1 prvá veta, ods. 2, § 451 ods. 1, 2, § 454, § 101 ods. 1, 2, § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Zb., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

1.2. Konštatoval, že zmluva o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.11.2012 uzatvorená medzi stranami sporu je spotrebiteľskou zmluvou, preto sa na ňu vzťahujú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z.z. Po jej preskúmaní mal za to, že neobsahovala náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. f), i) zákona č. 129/2010 Z.z. ku dňu uzatvorenia zmluvy. Zistil, že súčasťou zmluvy nebol termín konečnej splatnosti, ktorý bol uvedený len v oznámení veriteľa o schválení úveru. Oznámenie vyhodnotil ako listinu, ktorá súčasťou zmluvy nebola, nakoľko nebolo podpísané žalobcom ako účastníkom zmluvy a žalovaný nepreukázal, že oznámenie veriteľa o schválení úveru bolo žalobcovi ako dlžníkovi doručené a odovzdané spolu so zmluvou o revolvingovom úvere.

1.3. Ustanovenie o ročnej úrokovej sadzbe pri úvere vo výške 69,17 % považoval za neprimeranú zmluvnú podmienku a nekalú obchodnú prax žalovaného, vrátane praktiky takmer nečitateľného textu v časti všeobecných obchodných podmienok, dohodnutú v rozpore s dobrými mravmi. Zistil, že pri obdobných typoch spotrebiteľských úverov v tom istom období predstavovala priemerná úroková miera 13,85 %. Preto dospel k záveru, že v tejto časti je zmluva neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

1.4. Považoval predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., nakoľko v zmluve absentuje termín konečnej splatnosti úveru a v zmluve uvedená RPMN vo výške 69,17 %, nie je uvedená správne, keďže do nej nezapočítal náklady v sume 215,75 eura, ktoré vznikli žalobcovi na základe Dohody o poskytnutí služby upravenej v bode 8 Zmluvy o revolvingovom úvere, ktoré považoval za náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

1.5. Konštatoval, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že z poskytnutého úveru 1.284,25 eura žalobca uhradil žalovanému celkovo sumu 3.785,79 eura, preto sa žalovaný bezdôvodne obohatil a získal majetkový prospech bez právneho dôvodu, ktorý musí vydať žalobcovi v sume rozdielu medzi poskytnutým úverom a zaplatenou sumou. Z uvedených dôvodov žalobe vyhovel. Priznal žalobcovi aj úrok z omeškania v zákonnej výške podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. odo dňa 26.10.2016 t.j. odo dňa kedy žalovaný odmietol výzvu žalobcu na úhradu dlhu.

1.6. Námietku premičania uplatnenú žalovaným vyhodnotil ako nedôvodnú. Mal za to, že žalobca mal vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom v prospech koho k obohateniu došlo, v deň poukázania poslednej splátky úveru žalovanému (17.10.2016). Od tohto dňa mu začala plynúť 2 ročná subjektívna doba na uplatnenie si nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia na súde, ktorá by uplynula dňa 17.10.2018. Žalobu podal dňa 26.01.2017, teda v dvojročnej premičacej dobe.

1.7. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Uviedol, že žalobca mal v spore plný úspech, preto mu priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. Uviedol, že podľa § 262 ods. 2 CSP o výške trov konania bude rozhodovať samostatným uznesením vyšší súdny úradník, po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2.1. Žalovaný podal v zákonnej lehote odvolanie a navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a žalobu zamietol, alebo vrátil celú vec na ďalšie konanie. Dôvodil, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP) a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP).

2.2. Namietal, že súd prvej inštancie rozhodol v deň rozhodnutia vo veci samej o pripustení zmeny návrhu na začatie konania, ktorý mu nedoručil predtým, než bolo právoplatne rozhodnuté o zmene žaloby. Namietal, že rozsudku nevyplýva žiadny dôvod, na základe ktorého súd dospel k záveru, že RPMN je určená nesprávne. Rozsudok neobsahuje žiadne skutkové zistenie, preukazujúce uvedený záver. Z rozsudku nevyplýva, že súd prvej inštancie v konaní vykonal dôkaz o výpočte RPMN, ktorým dôkazom by mohol byť len výpočet podľa prílohy č. 1 k zákonu č. 129/2010 Z.z. Na základe uvedeného, s prihliadnutím na súdnu prax (R 2/2016) tvrdil, že postupom súdu prvej inštancie došlo k podstatnému zmareniu jeho práv ohľadne podania odvolania, a napádané rozhodnutie trpí tzv. inou vadou.

2.3. Namietal voči záveru súdu prvej inštancie, podľa ktorého výška úrokovej sadzby je v rozpore s dobrými mravmi. Tvrdil, že napadnutý rozsudok nedáva odpoveď na tento záver, súd tento pojem nevysvetlil v skutkových a právnych súvislostiach, ktoré by s prejednávanou vecou mali nejakú spojitosť. Rozsudok neumožňuje preskúmať identifikovaný rozpor s dobrými mravmi, pretože nezrejmuje ani samotný pojem dobré mravy a jeho obsah v tejto sporovej veci.

Nedostatočné odôvodnenie znemožnilo jeho právo poznať skutočné a zrozumiteľné dôvody rozhodnutia a v podanom odvolaní ich spochybníť.

2.4. Namietal, že porovnávanie úrokovej sadzby s údajmi iných bánk je samo o sebe nesprávne, keďže výška odplaty za úver poskytnutý na základe spotrebiteľskej zmluvy od 11.06.2010 bola upravená v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka tak, že celkovú odplatu v súvislosti so spotrebiteľským úverom netvorila iba jedna zložka - ročná úroková sadzba úveru, ale mohla byť tvorená napríklad aj správou úverového účtu, rôznymi poplatkami za vyhotovenia výpisov a pod. Teda zákonom regulovaná je celá odplata a nie len úroková sadzba a pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Tvrdil, že obvyklá výška odplaty bola 48,52 %, pričom táto nebola podstatne prevýšená, keď podstatné prevýšenie je podľa súdnej praxe o viac ako 25 - 27 %. K tomu poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 14Co/1016/2014 zo dňa 30.03.2016. Preto súd prvej inštancie rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.5. Tvrdil, že predmetná zmluva bola tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, ako aj prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ (článok 7., ods. 7.1 písm. g) zmluvných

dojednaní). Predmetná zmluva o revolvingovom úvere obsahovala určenie „termínu konečnej splatnosti“ viacerými spôsobmi, a to

- určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok,
- spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Preto je napadnuté rozhodnutie založené na nesprávnych skutkových zisteniach. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny, dostatočne sa vysporiadal s argumentmi sporových strán a rozhodol v súlade s prevládajúcou názorovou líniou slovenských súdov a v súlade s príslušnými právnymi predpismi. Vyjadril sa k jednotlivým odvolacím námietkam žalovaného, ktoré považoval za nedôvodné. Poukázal na viaceré súdne rozhodnutia.

5. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spíňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP). Dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7.1. Žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie rozhodol v deň rozhodnutia vo veci samej o pripustení zmeny návrhu na začatie konania rozhodnutím, ktorý nedoručil žalovanému predtým, než bolo právoplatne rozhodnuté o zmene žaloby. Ďalej namietal vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (365 ods. 1 písm. d) CSP). Odvolací súd preto najprv skúmal, či súd prvej inštancie konanie nezaťažil vadami namietanými žalobcom.

7.2. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb v konaní pred súdom užívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Súčasťou tohto práva je realizácia procesných práv, ktoré strane sporu priznáva Civilný sporový poriadok. Z obsahu spisu vyplýva, že podaním zo dňa 03.04.2017 sa žalobca vyjadril k vyjadreniu žalovaného k žalobe a navrhol, aby súd pripustil zmenu žaloby, jej rozšírenie tak, že žiada o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.100 eur. Súd prvej inštancie uvedené podanie doručil žalovanému spolu s uznesením, ktorým ho vyzval, aby sa k nemu vyjadril v lehote 15 dní. Uznesenie a vyjadrenie bolo právnenému zástupcovi žalovaného doručené dňa 16.04.2017, žalovaný sa k podaniu žalobcu nevyjadril. O návrhu na zmenu žaloby rozhodol súd prvej inštancie uznesením zo dňa 27.02.2018 č.k. 8Csp/21/2007-68, ktorým zmenu žaloby pripustil. V rovnaký deň súd prvej inštancie vyhlásil aj napadnutý rozsudok. Uznesenie bolo právnenému zástupcovi žalovaného doručené dňa 12.06.2018 spolu s rozsudkom. Podľa názoru odvolacieho súdu, týmto procesným postupom súdu prvej inštancie nebolo žalovanému znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

7.3. Žalovaný tvrdil, že rozsudok súdu prvej inštancie neobsahuje žiadny dôvod, na základe ktorého dospel k záveru, že RPMN je určená nesprávne, žiadne skutkové zistenie, preukazujúce uvedený záver, nevyplýva z neho vykonanie dôkazu o výpočte RPMN, ktorým by mohol byť len výpočet podľa prílohy č. 1 k zákonu č. 129/2010 Z.z. Preto s poukazom na súdnu prax (R 2/2016) tvrdil, že postupom súdu prvej inštancie došlo k podstatnému zmareniu práv žalovaného ohľadne podania odvolania, a napádané rozhodnutie trpí tzv. inou vadou. Vada konania vymedzená v ustanovení § 365 ods. 1 písm. d) CSP je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručuje v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článok 46 a nasl. Ústavy SR a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (Oznámenie Ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.). Ide o pochybenie v procesnom postupe súdu, ktoré nespadá pod ostatné odvolacie dôvody, ale len za predpokladu, že mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V danej veci z napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie považoval v zmluve uvedenú RPMN vo výške 69,17 % za nesprávnu, keďže do nej žalovaný nezapočítal náklady v sume 215,75 eura, ktoré vznikli žalobcovi na základe Dohody o poskytnutí služby upravenej v bode 8 Zmluvy o revolvingovom úvere, pričom tieto náklady považoval za náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Odvolací súd posudzujúc dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto

časti, nezistil namietanú vadu konania, pre ktorú by bolo potrebné napadnutý rozsudok zrušiť, preto pristúpil k meritórnemu prejednaniu veci.

9.1. V danej veci sa žalobca, po zmene žaloby, domáhal voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 2.100 eur s príslušenstvom. V žalobe okrem iného tvrdil, že uzatvoril so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere, ktorá obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Malo ísť o nesprávne uvedenú RPMN, neprimeranú výšku úrokovvej sadzby, neuvedenie splátok istiny, úrokov a poplatkov, nesprávne označenie zmluvy ako zmluvy o revolvingovom úvere, absencia doby trvania zmluvy, neplatnosť dohody o poskytnutí služby v bode 8. zmluvy a neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy. V dôsledku toho považoval predmetnú zmluvu za absolútne neplatnú a žiadal vydať bezdôvodné obohatenie.

9.2. Žalovaný nárok žalobcu poprel v celom rozsahu. Namietal, že ustanovenie o RPMN nie je zmluvná podmienka, lebo sa nedá dohodnúť. RPMN bola uvedená v bode 5 žiadosti o poskytnutie úveru, ako predpokladaná, a v bode 6. bola uvedená presne, lebo RPMN je možné presne určiť až po schválení úveru. Tvrdil, že bola uvedená správne. S poukazom na § 502 Obchodného zákonníka namietal, že nie je možné vysloviť neplatnosť celého dojednania o odplate. Ustanovenia Občianskeho zákonníka na tento zmluvný vzťah nebolo možné aplikovať, keďže zákon č. 102/2014 Z.z. nadobudol účinnosť až po uzatvorení predmetnej zmluvy. Tvrdil, že zmluva o úvere obsahuje výšku, počet a termíny splátok, dobu trvania zmluvy aj termín konečnej splatnosti. Tvrdil, že uzavretie dohody o poskytnutí služby bolo so žalobcom individuálne dojednané a poskytnutie revolvingu nebolo obligatórne, lebo žalobca ho v prípade nezájmu mohol vypovedať alebo požiadať o jeho stornovanie. Žiadal žalobu zamietnuť.

9.3. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.100 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.100 eur od 26.10.2016 do zaplataenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. Na základe odvolania žalovaného bol rozsudok súdu prvej inštancie predmetom skúmania odvolacím súdom.

10.1. Odvolací súd rozhodujúc o odvolaní žalovaného z hľadiska zisteného skutkového stavu preskúmal napadnutý rozsudok, konanie, ktoré mu predchádzalo, a dôvody odvolania a dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností, pričom z vykonaného dokazovania vyvodil i správny právny záver, podľa ktorého v zmluve dohodnutý úrok vo výške 69,17 % ročne je neprimeraný, keďže presahuje priemernú úrokovú mieru pri obdobných typoch spotrebiteľských úverov v rovnakom období, preto ide o odplatu za poskytnutie úveru, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi a neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Rovnako správny bol aj záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého bol poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., keďže v zmluve uvedená RPMN vo výške 69,17 %, nie je uvedená správne, z dôvodu nezapočítania nákladov v sume 215,75 eura, ktoré vznikli žalobcovi na základe Dohody o poskytnutí služby upravenej v bode 8 Zmluvy o revolvingovom úvere, ktoré súd prvej inštancie považoval za náklady spojené so spotrebiteľským úverom. S uvedenými závermi sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako vecne správny, potvrdil.

10.2. Odvolací súd sa však nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie podľa ktorého bol predmetný úver bezúročný a bez poplatkov podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., nakoľko v zmluve absentuje termín konečnej splatnosti úveru. Uvedený záver založil súd prvej inštancie na tom, že termín konečnej splatnosti bol súčasťou oznámenia o schválení úveru, ktoré nepovažoval za súčasť zmluvy. Avšak podľa bodu 7 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere súčasťou zmluvy sú prílohy, okrem iného oznámenie veriteľa o schválení úveru, ktoré obsahovalo všetky údaje schváleného úveru, aj konečnú splatnosť úveru. V bode 2.2. zmluvných dojednaní bolo uvedené, že veriteľ je povinný dlžníkovi odoslať oznámenie o schválení úveru, v ktorom bude uvedená výška úveru, splatnosť úveru, výška mesačnej splátky, lehota a podmienky splácania úveru, dátum splatnosti prvej a poslednej splátky, periodicita splátok, celková výška úveru a RPMN. Zmluvné dojednania boli podľa bodu 7. žiadosti/zmluvy jej neoddeliteľnou súčasťou a boli obsiahnuté na zadnej strane žiadosti/zmluvy. Žalobca ich, spolu so žiadosťou/zmluvou a spolu s dohodou o poskytnutí služby, podpísal. Z týchto dôvodov záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého oznámenie o schválení úveru nebolo súčasťou zmluvy, nemožno považovať za správny.

11.1. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd dodáva, že je nesporné, že predmetná úverová zmluva je zmluvou spotrebiteľskou, na ktorú je potrebné aplikovať ustanovenia

Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských vzťahoch, ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, či ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa. Úroky dohodnuté pri poskytnutí peňažnej pôžičky sú súčasťou odplaty (odmeny) za užívanie požičanej istiny. Dohodnuté úroky je treba odlišovať od úrokov z omeškania, na ktoré má veriteľ zo zákona právo, ak sa dlžník dostal do omeškania a ktoré predstavujú sankciu za porušenie povinnosti dlžníka vrátiť dlh riadne a včas. Občiansky zákonník a ani iné právne predpisy účinné v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy výslovne nestanovili, do akej konkrétnej výšky možno pri peňažnej pôžičke dojednať odplatu. Z tejto skutočnosti však nemožno vyvodiť záver, že by výška úrokov či odplaty za poskytnutie úveru závisela iba od dohody zmluvných strán. V občianskoprávných vzťahoch platí ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

11.2. Dobrými mravmi v občianskoprávných vzťahoch sa v súdnej praxi rozumie súbor spoločenských, kultúrnych a mravných pravidiel správania, ktorý je v súlade so všeobecne uznávanými vzťahmi medzi ľuďmi a mravnými princípmi spoločenského zriadenia a ktorý v historickom vývoji osvedčil istú nemennosť, vystihujúc podstatné historické tendencie, ktoré sú akceptované rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem. Je nepochybné, že neprimerane vysoké úroky, dojednané pri peňažnej pôžičke sú všeobecne považované za odporujúce uznávaným pravidlám správania a vzájomným vzťahom medzi ľuďmi a mravným princípom spoločenského poriadku, a teda sú v rozpore s dobrými mravmi. Požiadavka na neprimerané zmluvné úroky môže za istých okolností v sebe obsahovať i skutkovú podstatu trestného činu úžery, kedy dohoda o neprimeraných úrokoch je neplatná pre rozpor so zákonom, alebo v iných prípadoch pre rozpor s dobrými mravmi.

11.3. Pri dojednávaní úrokov pri peňažnej pôžičke koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu o pôžičke v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa „uspokojí“ bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník výškou odplaty (odmeny) za užívanie požičanej istiny a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni „zhodnotiť“ obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu o peňažnej pôžičke a dohodu o úrokoch z tejto pôžičky často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané, až úžernícke úroky. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 26. apríla 2012 sp.zn. 5Cdo 26/2011).

11.4. V prejednávanej veci súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku konštatoval, že v úverovej zmluve bolo dohodnuté úročenie úveru vo výške 69,17 % ročne a prijal záver o neprimeranosti tohto dojednania, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi a neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd sa s týmto záverom súdu prvej inštancie v plnom rozsahu stotožnil.

12.1. Odvolací súd v zmysle § 387 ods. 3 CSP pri posudzovaní danej veci zaoberal námietkami žalovaného uvedenými v odvolaní. S námietkou, voči postupu súdu prvej inštancie, ktorý rozhodol v deň rozhodnutia vo veci samej o pripustení zmeny návrhu na začatie konania, ktorý nedoručil žalovanému predtým, než bolo právoplatne rozhodnuté o zmene žaloby a voči nedostatočnému odôvodneniu prijatého záveru, podľa ktorého je RPMN nesprávne, sa odvolací súd vyporiadal v bode 7.

12.2. Žalovaný sa v odvolaní nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého výška úrokovej sadzby je v rozpore s dobrými mravmi. Tvrdil, že napadnutý rozsudok nedáva odpoveď na tento záver, súd tento pojem nevysvetlil v skutkových a právnych súvislostiach, ktoré by s prejednanou vecou mali nejakú spojitosť. Uvedená námietka je opätovne námietka voči nedostatočnému odôvodneniu napadnutého rozhodnutia. Odvolací preto opakovane uvádza, že o vadu konania podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP by mohlo ísť len v prípade, že pochybenie súdu prvej inštancie mohlo mať za následok neprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd však považoval napadnutý rozsudok za vecne správny, preto a s poukazom na dôvody uvedené v bode 11. sa s touto námietkou nestotožnil.

12.3. Odvolací súd nespochybňuje tvrdenie žalovaného, podľa ktorého odplatu za úver tvoria viaceré zložky, napríklad poplatky, a zákonom (§ 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka) je regulovaná celková odplata, nie len ročná úroková sadzba. V danej veci však samotná ročná úroková sadzba dohodnutá v zmluve dosiahla takú výšku (69,17 %), ktorú nepochybné nemožno považovať za primeranú a v súlade s dobrými mravmi. Navyše súčasťou odplaty bola aj odmena za doplnkovú službu podľa bodu 8. žiadosti/zmluvy vo výške 215,75 eura. Podľa názoru odvolacieho súdu uzatváranie obdobných zmlúv

o doplnkových službách smeruje ku klamanu o výške RPMN, a nemožno ju považovať za nič iné ako nekalú obchodnú praktiku.

12.4. S námietkou žalovaného, že predmetná zmluva bola tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť/zmluva, ale aj zmluvnými dojednaniami a prílohami tvoriacimi súčasť zmluvy sa odvolací súd s poukazom na bod 10.2. stotožnil.

13. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súd prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

14. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP a podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 % z dôvodu, že žalobca bol v odvolacom konaní úspešný. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom podľa § 262 ods. 2 CSP.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).